

Ser prevere al segle XXI

Tots els fidels de l'Opus Dei comparteixen una mateixa crida divina, però existeixen maneres diverses de viure la vocació cristiana segons les circumstàncies personals de cadascú. Els preveres formen una petita part d'aquesta família. Recentment s'han ordenat a Roma un grup de fidels de la Prelatura que aquí expliquen el camí que han seguit fins arribar-hi.

19/05/2015

Dissabte 9 de maig. Roma. 32 fidels de la Prelatura de l'Opus Dei s'ordenen sacerdots. Quatre d'ells catalans: Jordi Pujol Soler, Alejandro Vázquez-Dodero i els germans Carles i Àlex Ayxelá, tots al voltant dels 40 anys. Sorgeix una primera pregunta: com s'arriba fins aquí? I els quatre tenen una resposta en la mateixa línia, dir sempre que "sí" a Déu. Mossèn Jordi Pujol matisa: "Això no és com escollir una professió, més aviat és Déu que entra en el teu cor, jo tenia un pla inicial i Déu me'n va proposar un altre... estic disposat a canviar de plans? Jo ho faig cada dia i és apassionant". Mn. Alejandro Vázquez-Dodero, un dels nous ordenants, dóna una resposta directa: "Davant la crida del Senyor val la pena respondre que sí". I en el cas dels germans Ayxelá, en Carles

comenta que Déu “ha anat remenant les cireres i jo li he anat fent que sí”. Es nota que mn. Àlex és un enginyer perquè davant una realitat posa una solució: “En fan falta de preveres, a Jesús li calen mans, aquí estic!”.

Un sí per resposta

Però, cal ser especial per ser prevere al segle XXI? Potser com diu mn. Àlex tot rient, “només mig boig, com jo”. Tanmateix afegeix ràpidament no sentir-se “gens especial, sinó un qualsevol, un altre necessitat d'ajuda”. Considera que saber que ell necessita ajuda li permet ser conscient que els altres també, i això és al que vol contribuir amb una vida de servei. Cal tenir en compte, diu mn. Jordi, que el sacerdoci “no és un projecte personal, fa falta la crida de Déu”, i segons mn. Alejandro cal “deixar fer a l'Esperit Sant, viure de fe”.

Per la seva banda, mn. Carles no veu res més especial en el fet de ser sacerdot, que en altres exemples de vida entregada. “Hi ha tants pares i mares de família que dediquen infinits esforços als seus fills, i fills que cuiden dels pares... tantes persones que s'esforcen per millorar el món i ho fan... no per amor a l'art, com se sol dir, sinó per amor a Déu, per amor de Déu". Aleshores allò especial és l'entrega, sigui quina sigui. I en aquest punt recorda unes paraules de sant Josepmaria: “El sacerdocí comporta servir Déu en un estat que no és, en si mateix, ni millor ni pitjor que d'altres: és diferent".(Sacerdot per l'eternitat, punt 38)

Ser prevere “vol dir anar de bòlid sense anar de bòlid. El sacerdot ha de resar i ha d'estar disponible pels altres" comenta mn. Àlex Ayxelà. “I al mateix temps com a sacerdot, n'estic convençut, no em faltarà mai

treball, el dia se'm farà curt, segur; no arribaré a tot. Jesús no parava quiet, estava per a tothom però sabia trobar moments d'oració, per després acollir tots". "La gent no t'espera a tu, no espera l'Àlex Ayxelá; en un sacerdot espera trobar a Jesucrist".

Roma, seu de Pere

Els nous sacerdots han viscut un temps a Roma, cosa que segons mn. Alèx "t'obre necessàriament el cap i el cor". Mn. Jordi recorda un sacerdot diocesà xinès que li va dir: "Quan torni d'aquí unes setmanes al meu país, molt probablement aniré directament a la presó... però des d'allí també serviré l'Església!"

Els quatre, des de Roma, han vist i han escoltat de prop el Papa Francesc. "L'Esperit Sant és un gran mànager i ens ha donat el Papa que necessitem avui", segons mn. Carles. I continua dient que "hem d'esforçar-nos per conèixer-lo i escoltar-lo bé,

perquè sovint no n'hi ha prou amb els titulars i el Twitter". El Papa Francesc, segons mn. Carles, és "un home de Déu... que respon fil per randa al perfil del sacerdot que necessita l'Església".

El Papa recorda constantment que cal ser audaços i anar a les perifèries, i no tant sols geogràfiques. Els nous preveres hi estan d'acord? "Ser creatius comença per ser observadors, observar que succeeix al nostre entorn per donar allò que necessita, que sempre serà el missatge de l'Evangelí", diu mn. Alejandro. De fet, el Papa, en alguna aparició pública, encoratjava tots els cristians a portar sempre un evangeli a la butxaca. "Ens fa falta escoltar més a Déu i als altres: crec que amb l'escolta de debò, els problemes es tornen menys irresolubles", diu mn. Carles. I segons mn. Àlex cal "trencar la inèrcia de dir que sempre s'ha fet

així", sobretot si es tracta d'arribar a qui encara no s'arriba.

Per acabar, com poden ajudar els laics als preveres? Els quatre mossens responen el mateix: “resant per nosaltres”. I mn. Àlex recorda una pregària que alguns cristians fan quan resen el rosari: “Senyor, envia'ns sacerdots, envia'ns sants sacerdots”. El mateix que demanà Jorge Bergoglio quan fou escollit Papa: “els vull demanar un favor, resin per mi”.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/ser-prevere-al-
segle-xxi/](https://opusdei.org/ca-ad/article/ser-prevere-al-segle-xxi/) (10/04/2026)